

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ἡ Ἰωάννα τὴν ἄκουσε. Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, μὲ τὸ κεφάλι κεινόν. Ἦ κ. Ντ' Ἐρμανὺ σόπασε μερικὰ δευτερόλεπτα κ' ἔπειτα συνέζησε:

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀγαπητή μου, ὅτι μᾶς ἀνατρέφουν ὅλες γελῶτα. Μὲ τὴν ἀνατροφή αὐτὴ ποὺ μᾶς δίνουν, εἶνε μοιραῖον ἢ νὰ παρατραβήσουμε ἢ ν' ἀπογοητευθῶμε καὶ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ μαρasmus. Μὴ γελῶσαι, ἀγαπητή μου Ἰωάννα. Καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο κορίτσι ἀνάθρεψαν ἐμένα οἱ γονεῖς μου. Ἐκὼς ὥραια δνεῖρα, νομίζα πὸς ἡ ζωὴ εἶνε ἐπίγειος Παράδεισος. Φρόντισε ὅμως νὰ μὲ βγάλῃ γρήγορα ἀπὸ τὴν ἀπάτη αὐτὴ ὀ ἀρεῖτος καὶ διεφθαρμένος σύζυγός μου. Ἐπὶ εἶδα καὶ ἐγνώρισα καλὸ τὸν κόσμο. Εἶδα ὅς τὶ βούρκο ζοῦμε...

— Σὲ βούρκο λ... φηθύρουν ἡ Ἰωάννα.
— Ναί, σὲ βούρκο, σὲ λάσπες, ὅπως οἱ χοῖροι! ἐτόνησεν ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ. Ἄλλα πράγματα δευτερεύει ἓνα κορίτσι κ' ἀλλοίως βρῆσκει τὴν ζωὴν ὅταν παντρευθῇ, ὅταν μὴ τὴν σὸν κόσμο. Τόλμησε νὰ πῆς στοὺς σημερινούς ἀνθρώπους τίς ιδέες σου, τίς πεποιθήσεις σου. Θὰ γελᾶσουν μαζὺ σου, θὰ σὲ πάρουν γιὰ τρελλή. Ἄν ἤξερες πόσο σκέφθηκα, πόσο βασανίστηκα, πόσο νύχτες ἀγρύπνησα ὅσο νὰ πάρω μιά ἀπόφασι! Μὰ σὸ τέλος κατάλαβα πὸς μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ κάμω ἄλλοιως. Καὶ παραστράτησα. Ἀμάρτησα! Ἐπεσα στὴ λάσπη! Ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαποῦσε ἀνδρας μου, ἀφοῦ κ' ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαποῦσα, ἔπρεπε ν' ἀγαπήτω κάποιον ἄλλο, ν' ἀγαπηθῶ, νὰ νοιώσω τίς συγκινήσεις τοῦ ἔρωτος... Κι' ἀγάπησα... Γνώρισα τὸν Σαβέλ. Μοῦ ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του. Ἐμενεα, πολὺ σκεταζικὴ, πολὺ διανοητικὴ, πρὶν τοῦ πῶ τὸ καί. Τέλος ἀπέκρινε. Τί ἤθελες νὰ κάνω;

Ἐξαρνα ἄρχισε νὰ βρέξη. Ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ προχώρησε στὴν ἄκρη τοῦ ἐξώστου καὶ στάθηκε κάτω ἀπὸ τὴν βροχὴ, ἀναπνεύοντας δυνατὰ, σηκώνοντας τὸ πρόσωπό της ψηλὰ γιὰ νὰ δεχταὶ πὸ πολλὸ ἐπὶ αὐτὴς τίς δροσερὲς πικνὲς σταλάγες...

Ἡ Ἰωάννα ἀνητύχησε.
— Λουίζα, τῆς φώναξε, πήγαινε στὸ δωμάτιό σου, σὲ παρακαλῶ.
Ἡ Λουίζα μουσικμένη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ταραγνὴ ἀκόμα, προχώρησε, στάθηκε μερὸς στὴν κ. Μωρσεκάν καὶ τῆς εἶπε:
— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμε γιὰ πάντα... Γιὰ πάντα... Χαῖρε Ἰωάννα... Δὲν θὰ ξαναἰδοθῶμε πειά...

Ἡ Ἰωάννα κύταξε τὴν Λουίζα παραξένα. Δὲν τὸ περίμενε αὐτό.
— Γιατί νὰ χωρισθῶμε; τῆς εἶπε. Γιατί τὸ εἶπες αὐτό; Μὲ παρεξήγησες, Λουίζα. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωση νὰ σιάξω τὸν κόσμο. Γιὰ ἐνα μόνον θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω. Νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσης ποτε — ποτε πειὰ γιὰ τοὺς ἔρωτάς σου. Ἐτσι θάμιασε πάντα ἀγαπημένες. Ἡ φιλία σου θάμει γὰ μένα ἐνα μεγάλο καλὸ. Ἐλπίζω ὅτι κ' ἐπὶ θὰ μ' ἀγαπᾶς ὅπως σ' ἀγαπῶ, Λουίζα.

Ἡ κ. Ντ' Ἐρμανὺ ἐπῆνε ἐνα τὴς λυγρὸ, οἴχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἰωάννας καὶ τὴν φίλησε, λέγοντας:
— Εὐχαριστῶ! Ὡ, σ' εὐχαριστῶ Ἰωάννα! ...
Ἐτσι ἀγκαλιασμένες ἀνέβηκαν στὰ δωμάτια τους. Τῆ στιγμῆ ποὺ θὰ ξαναχωρίζαν ξαναφιλήθηκαν...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἄρχισε νὰ θαμποφῆγγη. Ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἀκόμα. Καθήμενὴ στὸ κρεβάτι τῆς κύταξε ἀπ' τ' ἀνοχτὸ τζάμι τὸν οὐρανὸ ποὺ ἀγοφοοῖτοσαν. Ἦταν γλομῆ... Τὰ μῆλια τῆς ἦσαν θακρυμμένα. Τὰ χεῖλη τῆς συγκινηθῆσαν:
— Ἀμάρτησά!... Βουτηγμένη στὴ λάσπη!... Αὐτὴ... Ἡ Λουίζα... Θεέ μου, Θεέ μου! ...

Τίποτε δὲν ταράσσει τόσο τὸ ἠθικὸ τοῦ ἀνθρώπου, τίποτε δὲν τὸν πληγώνει τόσο βαθεῖα, ὅσο ἡ ἀποκάλυψις τῶν σφαλμάτων ἐνὸς συγγενικοῦ ἢ φιλικοῦ προσώπου, γιὰ τὸ ὅποιο εἶχε τὴν πὸ καλὴν ἰδέαν τὸ ὅποιο ἐνόμιζε ἀγνὸ καὶ ἠθικὸ. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν Ἰωάννα. Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἔρωτικοῦ παραπτώματος τῆς Λουίζας Ντ' Ἐρμανὺ τὴν εἶχε συντρίψει. Τὴν θεωροῦσε ἀθῶα

καὶ ὁμῶς δὲν ἦταν. Τὴν θεωροῦσε ἀγνή κ' ὁμῶς αὐτὴ κυλιόταν στὴν λάσπη!

Θὰ τῆς συγχοροῦσε βέβαια ἡ Ἰωάννα ὀποιοδήποτε ἔρωτικὸ τῆς παράπτωμα, ἀρκεῖ ν' ἀγαποῦσε ἓναν Πετράρχη, ἓνα Λάντη, ἓνα Γκαίτε. Ἐνὸ ὄραϊός Σαβέλ ἦταν ἐνα; κοινὸς ἀνθρώπος, ἐνα ἄστειο ὀποκειμένο. Διέπραττε μεγάλο ἄμάρτημα μιά γυναῖκα παραδομένη στὸν κομψὸ αὐτὸν γυναικοκατακτητὴ. Μολαταῦτα ἡ Ἰωάννα ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τὴν Λουίζα. Ἦταν ὀμοιοπαθῆς μ' αὐτὴ. Εἶχε τὴν ἀνάγκη νὰ λήθῃ σὲ μιά φίλη τῆς τὰ μυστικὰ τῆς, τοὺς πόνοους τῆς. Ἐπειτα εἶχε κ' ἐνα ἄλλο ἐλαφροντῶκὸ ἡ Λουίζα. Τὴν πολιορκοῦσαν τόσο οἱ ἄνδρες! Τὸ ἤξερε καλὰ αὐτὴ ἡ Ἰωάννα. Εἶχε ὡς παράδειγμα τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἐνα πλῆθος κομψῶν κυρίων τὴν πολιορκοῦσε κ' αὐτὴ. Περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅλους ὁ ὀποκόμης δὲ Μοντελέν, πασίγνωστος στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ κ. Μοντελέν ἦταν γνωστός γιὰ τὸ ὀργιῶδη γλέντια του, γιὰ τίς κατακτητήσεις του, γιὰ τὴν ἐξηνόιασθῆ ζωὴ του. Δὲν ἔπαυε χαριὰ, ὅπως οἱ ἄλλοι κοσμικοὶ κύριοι, δὲν ἐκάπνιζε, σπανίως πατοῦσε στὴν Λέσχη. Ἡ μόνη του ἀπασχόλησις ἦταν ὁ ἔρωτας. Δὲν ἦταν πειὰ νῆος. Εἶχε ποὺ πολλοὺ παρακάμψις τὰ σαράνια. Διετῆρε ἐν τοῖς τῆς κομφοτήτῃ του, μιλοῦσε χαριτωμένα, εἶχεν ἰστορικὴ συμπεριφορὰ.

Ἀπόμεινα σκεφτικὴ, ἀφηρημένη...

Τὴν ζωὴν τοῦ δολοκλήρη, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, τὴν εἶχε ἀμερῶσει στὸν ἔρωτα. Σὰν τὸν καλὸ κωμῆγο, παραμόνευε τὰ δυνατοεστημένα ἀνθρώματα, κ' ὅταν καταλίβαινε τὴν εὐκαίρια κατιλληλῆ, προσήγγιζε τὴν σύζυγό καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κατακτητῆσῃ, νὰ τὴν κάμῃ δική του. Στὶς ἐπιχειρήσεις του αὐτῆς πετυχανε ἐκατὸ τοῖς ἐκατὸ. Ἦταν μοναδικὸς στὸ νὰ παραπῆσῃ τίς ἀπογοητευμένες ἀπὸ τὸν σύζυγό του γυναῖκες, νὰ τίς πείνῃ στὰ δίχτυα του, νὰ τίς κάμῃ δικές του. Πῶς ἐνεργοῦσε! Μὲ τρυφία καὶ μὲ τέχνη. Σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ βιάζεται. Προετοιμοετο πὸς ἀκούει μὲ θλίψη δῆθεν τὰ παρατόνά του, ἐγίνετο ὁ ἀνθρώπος, στὸν ὀποιο ἐμπιστευόνοτοσαν τοὺς πόνοους τῆς καρδιάς του. Ἦταν ὁ παρηγορητῆς του. Καὶ σιγά-σιγά παρῆσσε τὰ θυμὰτᾶ του ἀπὸ τὴν φιλία στὸν ἔρωτα.

Ἡ κόμης τῆς Μοντελέν εἶχε, ἐπὶ πλέον, φημῆν καλοῦ μονομάχου. Δυὸ τρεῖς ἐπιτυχεῖς ἐπιτυχίες εἶχε μονομαχησῆ μὲ τὸν κόμητα Ἰάκωβο δὲ Λέρν, ὁ ὀποῖος τὸν εἶχε ἀποκαλέσει «Καρχαρίαν τῶν αἰθουσῶν» καὶ τὸν ὀποιο εἶχε τραυματίσει σοβαρῶς.

Ἡ Μοντελέν πολιορκοῦσε τὴν Ἰωάννα πρὸ καιροῦ. Ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ μῆριτῆσε τὴν ἀπογοητεῖσι τῆς ἀπὸ τὸν γάμο τῆς, ἀπὸ τὸν σύζυγό τῆς. Τὴν ποθοῦσε ἐξαιρετικὰ, ἦταν ὁ τύπος τῆς-γυναῖκας ποὺ τοῦ ἄρεσε, ποὺ τὸν ζετροῦλανε! Θὰ θυσίαζε γι' αὐτὴν τὰ πάντα.

Ὄταν τελειοῦσε τὸ θέρος ὁ κ. Μωρσεκάν γύρισε μὲ τὴν γυναῖκα του στὸ Παρίσι. Φυσικὰ ἐσπευσε νὰ ἀφήσῃ τὴν Ντωβὶλ καὶ νὰ γυρῆσῃ μαζὺ τους στὴν πρωτεύουσα κ' ὁ κ. Μοντελέν. Ὄπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ὁ Μοντελέν δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπογοητεύονται εὐκόλα, ποὺ παρατᾶνε εὐκόλα τὸ κνηγῆ τους. Γι' αὐτὸ μολὶς ἐγκατεστάθη στὸ Παρίσι ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τακτικὰ κάθε ἀπόγευμα τὴν Ἰωάννα ἀπὸ σπίτι τῆς. Φρόντιζε ἀκόμα νὰ τὴν συναντᾶ τακτικὰ κάθε πρωτὶ, στὸν περίπατο ποῦκανε στὸ δάσος. Τὴν Παρασκευὴν πήγαινε καὶ τῆς ὑπέβαλε τὰ σέβη του στὸ θεωροε τῆς, στὴν Ὀπερα καὶ τὴν Τρίτῃ στὴν Γαλλικὴ Κομωδία. Ἐπὶ πλέον περιποῖταν ἐξαιρετικὰ τὸν σύζυγό τῆς, τοῦκανε χίλια—δυὸ κολλιμίαν, χίλιες—δυὸ κολλαεῖες...

Μ' ἄλλα λόγια εἶχε προδιαγράψει δολοκλήρη σχέδιο ἐκπορῆσσεος τῆς καρδιάς τῆς νεαρᾶς γυναῖκός.

Ἡ Ἰωάννα τὰ καταλίβαινε ὀλα, κατιλίβαινε τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδια τοῦ Μοντελέν, χωρὶς ἐν τοῖς τῆς νὰ λαμβάνῃ καμμίαν προφύλαξιν ἐναντίον του. Ἀπελιπομένη ὀπως ἦταν, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸν σύζυγό τῆς, πικραμένη ἀπ' τὴν ζωὴ, ἐνοιωθε κάποιαν γρητεια, κάποιαν μυστικὴν παρηγοριά, στὴν τρυφερότητα καὶ τὴν λατρεία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

(Ἄκολουθεῖ)

